

Излез погледай, да л не ще видиш
Някой комшия, та го повикай.

ДОНКА

/Излиза на портите гледа и дума в себе си/
О милий Боже, как няма никой!
Колко е тихо, като пред буря!

СЛАВИ

/Повиква от мястото си/
Излез на пътът и виж надолу
Няма ли още онези псета?

ДОНКА

/Изстъпва ся на пътът, гледа надолу, после
нагоре; уплашена траква вратата и ги заключи.
Гледах надолу и джан-джун няма.
Къде бахчите пушки ся пукат,
А към махлата писък ся счува.
Кога погледах на към мегданът
Турци излезли хората гонят:
Ам'сега, Славе, какво ще правим?
О, Боже, Боже, че как тъй стана!
Каква надежда! каква промяна!

СЛАВИ

Земи децата, та из бахчите.
Сврете ся нейде, доде да мръкне.

/Счува ся глас, вик откъм мегданът. Слави
присяга зема си пушката и я туря на коляното
си/.

/Бягай ти, казвам, бягай из бурянакът,
И, като мръкне, бягай на горе;
Ноше не бой ся... Мене не чакай.